

ביחד"ש¹

הניוזלטר של קמפ ביחד

א' כסליו | פרשת תולדות

עוד סיפור אחד

סיפור קצר

מאת: שרי וינר, סופרת

תחשבי טוב טוב!

אין מורה אחת בכל הסמינר שהיא אוהבת, וזה הדדי ביניהן. לכולן יש חברות וחבורות, ולה? הילדה הכי מסכנה בכיתה משגרת לעברה חיוכים אומללים בהפסקות. אין לה אפילו למי להתקשר בדכאון הזה. אף אחד בטח לא יענה לה. קרני השמש שחדרו מבעד לחלון לא הצליחו להאיר אפילו חלק קטן בליבה,

**יוכבד לא התכוונה להקשיב,
רק שהפתיחה הייתה מסקרנת.
היא תחכה לשמוע מהי המילה,
ותמשיך בעיסוקיה הרבים.**

הם רק סינורו את עיניה ומלאו אותן בדמעות של רחמים עצמיים. זהו, היא סיכמה לעצמה, אין זה כי אם מזל רע הרודף אחריה לכל מקום בו היא הולכת, ותמשיך ללכת. פסימית אמיתית רואה שחורות בכל הזדמנות; היא נפלה בצד הלא נכון של החיים, היא מעודדת את עצמה, לא לכולם החיים מאירים פנים, עליה להשלים עם הענין. ובדיחות.

...

דמות לא מוכרת נעמדת בפתח הכיתה, חיוך רחב על פניה הצעירות. מהם המבטים האלו שהיא שולחת לעברי? זהו, כבר אני לא מוצאת חן בעיניה? בטח

"איזה יום עבר עלי!" יוכבד טורקת את הדלת אחריה. "נורא!". היא מעיפה את התיק לסוף הבית בתנועה עצבנית, ומחפשת זוג אוזניים לשפוף בפניהם את מר גורל היום המסכן שהיה לה. סיבוב קצר מבהיר לה, כי גם חציו השני של היום הולך להיות כך. אף לא אחד בבית. היא פונה לקיר המרכזי בסלון: "למה???" הוא נותר אדיש כמקודם. המטבח מקדם אותה עם אפס ריחות של ארוחת צהרים. "אוף!". חושך ממלא את ליבה בגוונים קודרים, ממלא את העולם היפה שסובב את כולם. רק היא בחוץ. בנייד של אמא אין מענה, כמובן. היא לא חשבה שיקרה אחרת. לאבא היא לא מנסה. ולמזכירות בית הספר זה מיותר ממש, וכי מה תבקש? לשחרר את אלישבע ומלכי מבית הספר, מאיזו סיבה? שאחותן הגדולה לא אוהבת את הבית על ארבע קירותיו שומם כל כך? למה הכל מעצבן לה כל הזמן. אין לה כח להקשיב בשעורים,

**אף לא אחד בבית.
היא פונה לקיר המרכזי בסלון:
"למה???"
הוא נותר אדיש כמקודם.**

מוטב שתעשה רשימה הפוכה.
אבל המורה מבקשת, ומסתובבת ביניהן, לא
מוותרת לאף אחת. בשולחן שלה היא
נעצרת. רואה את הדף שלה חרוט בקשקו-
שים בעט שחור. "אפילו לא דבר אחד?" הקול
שלה לוחש, מבהיל אותה לרגע. "לא הגיוני".
יוכבד רוצה לספר על הבוקר המזעזע. אבל
חושבת פתאום כמה החשיבה שלה, לא
הגיונית.

"אני לא מעוניינת להתערב" העיניים של
המורה בוחנות אותה. "רק רוצה שתחשבי
טוב טוב"
והיא חושבת. מתעלמת מהקולות שעולים
בתוכה, אומרים כי חבל על המאמץ.
היא קמה היום בבוקר. כרגיל מאוחר. אבל
היא קמה! לכתוב את זה?
היא התלבשה בחולצה אממ... מגוהצת. מי
גיהץ לה? אמא. לרחל מהטור ליד למשל אין
אמא שתגהץ לה...
הגילוי הזה מדהים ומבלבל אותה. מטלטל
את העולם היציב שבנתה לעצמה, והיה
לתירוץ הטוב ביותר לכשלונות הרבים
שאפפו אותה.
עולם בו היא המסכנה היחידה, קרבן
למציאות (ולכן אין צורך להשקיע בו,
להתאמץ).
"תודה". הצעירות חוזרות למקומה שעל יד
הקתדרה. "תודה", חושבת לעצמה יוכבד,
בעצם, יש לה הרבה על מה להודות.

סימנה אותי. ראתה את השוונצים ליד
העיניים. יוכבד אפילו לא נאנחת.
"בוקר אור" המורה פוסעת פנימה, "אני
אהיה היום במקום המורה רבקה".
קריצות של אושר עוברות בין הבנות. אף
אחת לא אוהבת שעור תחביר, אבל יוכבד
בטוחה שהיא הכי שונאת מכולן. טוב, אף
שיעור היא לא מחבבת במיוחד בסמינר
הזה.

"אפילו לא דבר אחד?" הקול שלה לוחש, מבהיל אותה לרגע. "לא הגיוני".

גם השיעור הזה יהיה משעמם מן הסתם,
מה הצעירות הזה יכולה לחדש לנו?
"מילה אחת שמשנה חיים" המורה פותחת
בקול מתוק. יוכבד לא אוהבת חנופה. "אם
רק נתרגל לומר אותה ולחפש סיבות
בשבילה, הכל יראה אחרת, ותאמינו לי",
היא ממשיכה, "שזה לא קשה בכלל..."
יוכבד לא התכוונה להקשיב רק שהפתיחה
הייתה מסקרנת. היא תחכה לשמוע מהי
המילה, ותמשיך בעיסוקיה הרבים.
אחרונות הבנות משתתקות כשהמורה
מבקשת להוציא דפים ועטים.
ליוכבד הכל מונח על השולחן.
"רשומנה בבקשה חמישה דברים טובים
שקרו לכן הבוקר. כמו, היא מדגימה,
"שהספקתן את האוטובוס בלי צורך לעלות
עליו קצרות נשימה". החיוך שלה קטן.
מה היא מחייכת כל הזמן? ומה זו הבקשה
המסובכת שהיא מנחיתה בלי התראה?
דברים טובים? היא קמה מאוחר ושכחה
את האוכל בבית ו... ו...

מה הסיפור שלך?

בניזולטר הבא המדור "עוד סיפור אחד" יעסוק בנושא "שעשה לי נס" - על הניסים שביומיום.
יש לך סיפור מתאים? את מוזמנת לספר לנו!